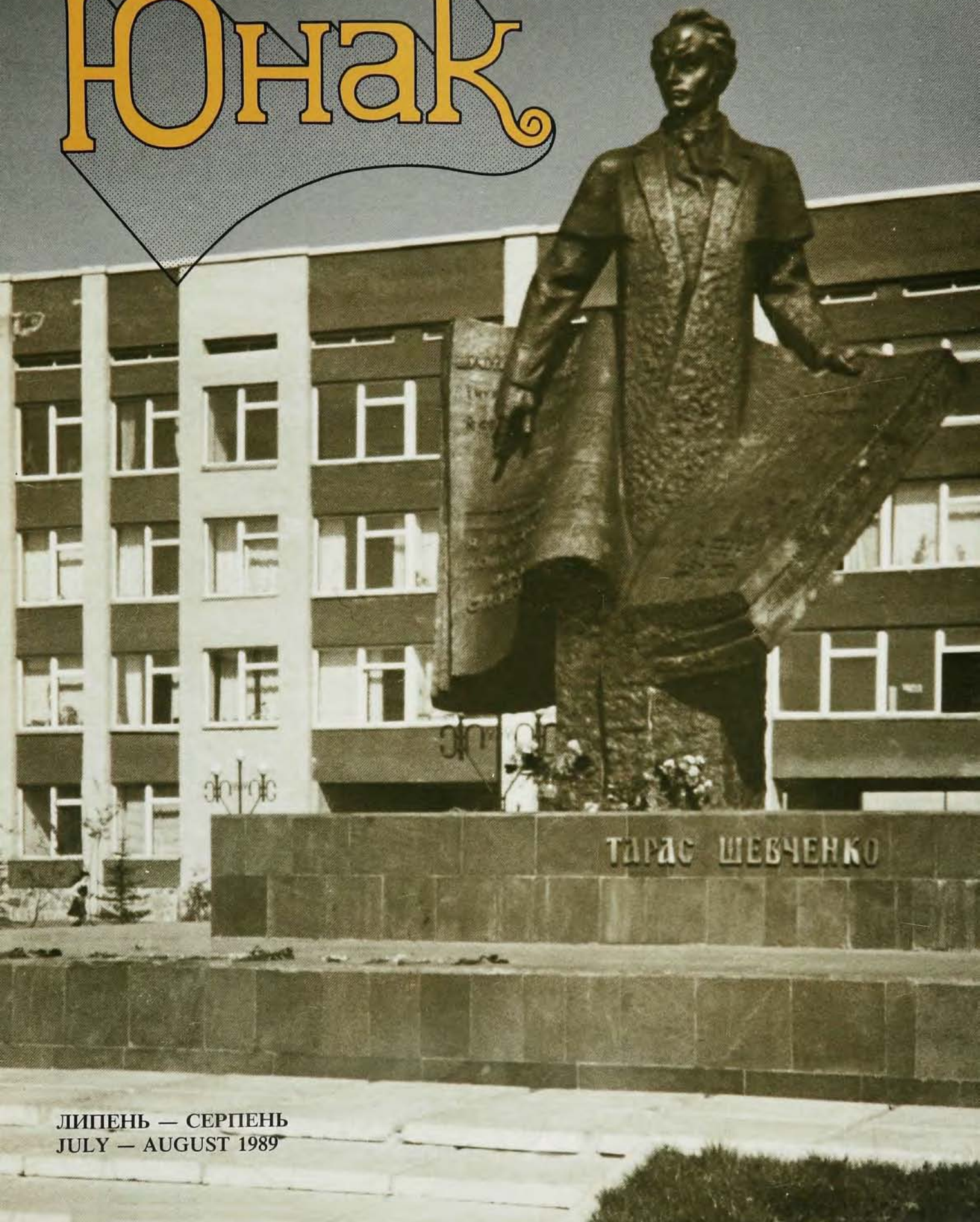
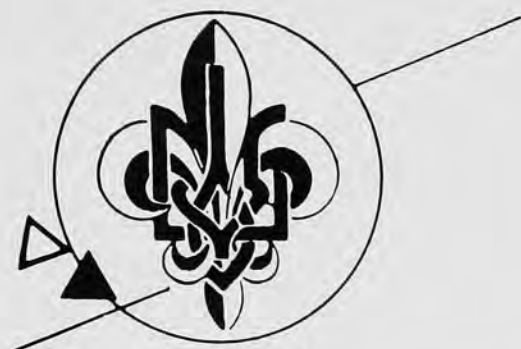

Юнак

ЛИПЕНЬ — СЕРПЕНЬ
JULY — AUGUST 1989

«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця — всього 10 чисел
в році.
Видає Головна Пластова Булава.
Оформлення обкладинки на 1989 рік пл. розв. Коля
Савицький

ЗМІСТ

Сторінка

1. Дитинство Генія — Подруга Марта
2. Про хлопчика Петруся і про мистця П. Андрусева
— Т. Горохович
3. Україні — Олесь Доріченко
Велика рівновага — Паоля Утевська
5. Моя мандрівка в Києві 988 року... — пл. вірл. Галя
Кузишин
9. Що пишуть з України... Щось нового на „Дівич
Вечір”
10. Співаємо: „В тебе тільки раннє літо”...
11. Для філателістів: „Поїзд Сонця 1989”
На прославу Володимира Івасюка — Орися Ткач
12. Роля рідного дому й української школи — ст. пл.
Любомир Домашевський
13. Як Степан Сапеляк став пластуном — пл. уч. Ярмо
Кіт
14. Українці в Німеччині — Із матеріалів до III-ої
юнацької проби — Подруга Наталка
16. З філателії — Т. Шевченко на чеських марках
17. Тополя — А. М'ястківський
Бюро листування — ст. пл. Лада Гапій
18. Дитина Сонця, Конкурс для юнацтва
19. Хроніка: 27-ма Пластова Орликіяда, Перший раз в
таборі
Вставання в таборі — Із „Таборового вісника”
20. Іскра ентузіазму, Молодому незнайомому — Євген
Онацький
21. Спорт — Член 17-го Куреня УПЮ в Клівленді
здобув лещетарський чемпіонат стейту Невада — ХГР
Спортові новини з Аргентини — ст. пл. А. Василик,
ст. пл. Юрій Назарик
24. Веселий куток

• Усі редакційні матеріали слід слати
на адресу головного редактора.

• Редакція застерігає право
виправляти мову, як теж скорочувати й
виправляти одержані матеріали згідно з
пластовою термінологією, пластовими
виховними напрямними та вимогами
юнацького віку читачів.

Редагує колегія

Головний редактор:

пл. сен. Ольга Кузьмович

Члени редакційної колегії:

пл. сен. Іванка Ганкевич

пл. сен. Тоня Горохович

пл. сен. Петро Содоль

пл. сен. Олександра Юзенів.

На обкладинці: Новопоставлений пам'ятник Т. Шевченкові
в Давидові коло Львова

ЮНАК

Липень — Серпень

July — August 1989

Ч.П. 7-8 (296)

РІК XXVII

0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА “ЮНАКА”

\$25.00 американських доларів

Ціна одного прим. — \$2.50

PLAST UKRAINIAN YOUTH ORGANIZATION, 144 SECOND AVE., NEW YORK, N.Y. 10003
YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel. (416) 769-7855

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N.Y., 11702. U.S.A.

З ДРУКАРНІ Мирона Баб'юка, 1525 Emerson St., Rochester, N.Y. 14606 U.S.A.

ДИТИНСТВО ГЕНІЯ

(На підставі біографічних нарисів і поезій Тараса Шевченка)

Батьки Тараса після народження дитини 9 березня 1814 року переселилися з Моринців до села Кирилівки (тепер Шевченкове). Тарасик був дуже вразливою дитиною. Глибоко вже в дитинстві переживав неволю, різні її вияви. Обставини стали ще дошкульнішими, коли він втратив маму у дев'ять років життя, а батько, маючи п'ятеро дітей, мусів одружитися, і до хати прибула мачуха з двома своїми дітьми. Велика родина й непогамований характер мачухи не сприяли родинному співжиттю. Мачуха не мала виrozumіння до Тарасових дитячих мрій і до його нестерпимого бажання мати волю, його незвичайної поведінки.

Коли ж незадовго помер і батько, Тарас, ставши круглим сиротою, написав про смерть батька рядки:

Він не витерпів гіркої долі
І вмер при праці у неволі.

Уже в дитинстві виявляв Тарасик пристрасне бажання вчитися, малювати, грати на бандурі, співати. Тарас почувався вільним, коли перебував на самоті у бур'янах, особливо любив дуплясту грушу в саду, темний ліс, таємничу печеру на Гупалівщині і високу могилу за селом. Мама навчила Тараса багато народних пісень, казок примовок. І дитина слідом за мамою по складах прагнула запам'ятати чарівні вислови поетичного слова. Вислухавши мамині розповіді, сідав за стіл і складав поетичні рядки. А склавши їх, вибігав з хати у сад, на леваду, скакав з радості, і побиваючи прутиком колючі будяки, вигукував:

А я рак — неборак,
а я жук — небожук,
а я хрущ — небохрущ,
а я чміль — небочміль!...

Місце народження Тараса — Звенигородщина, краса її природи знайшла віддзеркалення у творчості поета: „До А. О. Козачковського”, „Мені тринадцятий минало”, „Світає, край неба палає...” та інші поезії — скрізь тут описи природи і прагнення діждатися вільного й кращого життя.

У Тарасових автобіографічних віршах і оповіданнях передані описи його вигляду й переживань: обідраний і голодний хлопчик тинявся

по околиці Кирилівки, картини з цих мандрівок прозвучали у поетових поезіях: поет згадує, як серед краси природи він сприймав образ його матері-кріпачки:

Мене там мати повила
І, повиваючи співала,
Свою нудьгу переливала
В свою дитину... В тім гаю,
У тій хатині, у раю,
Я бачив пекло... Там неволя,
Робота тяжкая, ніколи
І помолитись не дають.

Та не зважаючи на все, біляве хлоп'ятко — як писав про себе потім Шевченко — виявило багато допитливості до світу. Мрійництво і любов до життя були рисами Шевченка від дитинства. Про це свідчить його мандрівка до того місця, де „залізні стовпи підпирають небо”. А, ставши круглим сиротою, місцем його перебування був степ, поле. Сам Тарасик навчився малювати, читати, перемальовував картини з книжок, малював верби, котів, псів.

Коли було Тарасові п'ятнадцять років, забрав його Енгельгардт до себе до послуг, спочатку був послугачем у кухні, а потім козачком в покоях пана. Мусів сидіти й надслухувати — чого забажає Енгельгардт. Не міг Тарас сидіти без роботи, тому малював.

У Вільні 8 грудня 1829 року поїхав був пан на бал. Не помітив Тарас, як повернувся пан. Застав його Енгельгардт при столі, як малював при свічці. Розлютився властитель на кріпака, казав фірманові покарати хлопця, бо ж мовляв, міг він підпалити дім від горючої свічки.

Подруга Марта

Запитання:

1. Які риси характеру малого Тарасика виявились уже в дитинстві?
2. Що написав Тарас про свого батька в одній з поезій?
3. Де любив перебувати Тарасик, коли став круглим сиротою?
4. Чого його навчила мама? Як це виявляв Тарасик?
5. Як описав свій вигляд і своє самопочування в дитинстві Тарас у своїх поезіях, коли став дорослим?
6. Які події з життя Тарасового свідчать про те, як глибоко він переживав кріпацтво?

ПРО ХЛОПЧИКА ПЕТРУСЯ І ПРО МИСТЦЯ ПЕТРА АНДРУСЕВА

Петро Андрусів

Народився і проживав у селі Каменобрид, що недалеко Львова. Коли почалася влітку 1914 року перша світова війна, Петрусеві пішло на сьомий рік життя. Галичину зайняло російське військо, а також і село Каменобрид. Росіяни виселяли людей з сіл, виселили й Петрусевих батьків. У суматосі загубився Петрусь. Ним заопікувалися кубанські козаки. Якийсь час був він для них розрадою, але згодом кубанці віддали його до дитячого захисту в Рівному на Волині. Звідси мандрував Петрусь разом з іншими дітьми через Київ, Москву аж до Рязані в центрі Росії. Жив він у гурті з дітьми з Волині, Полісся та з інших українських земель.

Тут він почав ходити до школи. А в школі завзято рисував і малював. Коли ж в 1917 році в Росії настала революція, у гуртожитку настала біда: голод, недостаток, недуги. Петрусь нав'язав контакт з українськими вояками, що жили в Рязані в полоні. Вони допомогли хлопчикові виїхати транспортом до Варшави в Польщі. Проживав у хлоп'ячій бурсі, якою опікувався Американський Допомоговий Комітет. У проводі його був пізніший президент Америки Герберт Гувер.

Після закінчення війни в 1922 році Петрусь на Різдво прибув до рідного Каменоброду, де його зустріли щасливі батьки, сестри й брати. Ціле село прибуло зустрічати Петрусю. Чудово розмалював Петрусь зізду й того року хлопці-колядники пішли

колядувати з чудово розмальованою зіздуою. Колядували у своєму й сусідніх селах так, що аж похрипли! Петрусь запам'ятав це особливе Різдво на все життя. Він виспівував, глибоко переживаючи радість і вдячність за щасливий поворот до рідного дому й свого народу.

Петрусь не залишив своєї науки — закінчив середню школу, Академію Мистецтв, поїхав на студії в Париж. Вчителював у середніх і фахових школах у Варшаві, був членом українського мистецького гуртка у Варшаві „Спокій”. Від 1930 року ілюстрував дитячі журнали: „Світ Дитини”, „Дзвіночок”, „Наш Приятель” та оформлював дитячі й юнацькі книжки.

Коли ж московсько-більшовицька навала у другій світовій війні заняла Україну, Петрусь, уже як славний маляр Петро Андрусів, опинився у Філадельфії в ЗСА. Тут заснував українську мистецьку школу й ілюстрував далі дитячі видання: журнал „Веселку”, такі книжки для дітей, як „Меч і книга” Володимира Барагури, „Чародійне авто” Лесі Храпливої, намалював численні картини з історії України, портрети, краєвиди, оформлював книжки, обкладинки до багатьох книжок, фірмові знаки, розмальовував церкви, а останньо подарував нам чудові картини до календаря з нагоди 1000-ліття Хрещення України.

Всім відомі праці Петра Андрусєва. Діти й молодь зокрема мають за що бути вдячними знаменитому ілюстраторові їхніх книжок і журналів.

Великою втратою є смерть Петра Андрусєва. Народився 1906 року — відійшов 1981. А як міг би ще збагатити наше мистецтво, коли б труди життя не були вкоротили віку славному Петрові Андрусєву. Збережім же вдячну пам'ять про нього у своїх серцях.

Т. Горохович

Запитання:

1. Чому дитинство Петрусю було таке скомпліковане? Подайте шлях його життя від першої світової війни до приїзду у ЗСА.
2. Які дитячі журнали й книжки ілюстрував Петро Андрусів?
3. До якої тематики в картинах маляр мав замилювання?
4. Назвіть відомі вам картини Петра Андрусєва.

УКРАЇНИ

Тобі останній подих мій,
тобі остання капля крові,
ти зміст життя, мета всіх мрій
і вічне джерело любови.
Істоти людські заслабі,
об груди часу розбіються.
Тож розчини мій тлін в собі,
і в тебе я навек ввіллюся...
У полі маком зацвіту,
в Дніпрі я крапелькою буду,
край шляху терном я зйду —
і цим вже вічності здобуду...

* * *

Ти вся в мені із болями своїми,
і радіщами, з тугами — в мені,
з обличчями до щему дорогими,
твоє минуле і прийдешні дні
до скону житимуть, як сонце, у мені,
твої надії, вольниці багряні,
і чорні ночі, й ранки золоті,
і рідне слово, і пісні кохані,
що на устах сестер моїх, братів.
Те слово рідне, ті святі пісні
до скону житимуть, як серце, у мені...

Олесь Доріченко
„Контрасти” — Київ, 1971

ДЕЩО З ЕКОЛОГІЇ

ВЕЛИКА РІВНОВАГА

Отже, ліс треба берегти. Обов'язково треба! Зникнуть ліси — зміліють ріки, загинуть звірі, риба, зміниться клімат. Земля перетвориться на пустелю...

Щоб такого не сталося, у всьому світі зараз провадиться боротьба за збереження рівноваги в природі. Адже в природі все взаємопов'язане: і рослинний, і тваринний світ. Учені різних країн нині особливу увагу приділяють науці, що зветься екологією, котра якраз і вивчає ці зв'язки. Учених, наприклад, цікавить, як залежить життя птахів від життя комах, як комахи залежать від річок та ставків, рослини — від ґрунту, ґрунтові води — від лісів, ліси — від діяльності людини. Тобто екологія вивчає всі складні відносини у великому домі, що зветься планетою Земля.

Коли вдуматися, то можна зрозуміти, що не випадково ялиновий ліс зовсім не схожий на березовий гай. В березовому гаю між деревами зеленіє трава, багато там і квітів. Погойдуються на тоненьких стеблинках дзвоники, червоніють маки, полуниці. В берези тонке і тендітне листячко. Воно не заслоняє сонячного проміння. От і ростуть тут квіти та ягоди.

В ялиновому лісі ми не побачимо ні трав, ні квітів, бо в затінку від густого лапатого гілля їм бракує сонця. Натомість там залюбки росте мох, вкриваючи землю темно-зеленим, неначе оксамитовим, килимом. А на ньому червоніють не маки, не полуниці, а голівки грибів-мухоморів.

Нелегко розібратися, хто з ким у природі ворогує, хто з ким приятелює, що кому корисне, а що — шкідливе.

Чи можна, скажімо, саджати поряд дуб і граб? Обидва — красені, і який гарний був би отакий

змішаний ліс! Та подібне сусідство вкрай небажане. Дубово-грабових гаїв ви ніколи не побачите. Річ у тому, що дуб зростає повільно і потребує багато сонячного світла. А граб росте значно швидше. Опиняться вони поряд, і граб заступить красеню-дубу сонце. Тоді дуб у затінку спочатку уповільнить свій ріст, а потім і зовсім загине.

Ось симпатична мешканка лісу — білочка. Друг вона деревам чи ворог? Білочки дуже люблять зерна соснових шишок. Для них це найсмачніші ласощі. Здається, що, споживаючи насіння сосни, білочки завдають лісові шкоди. Та насправді це зовсім не так. Коли білочка вилущує шишку, чимало зерняток вона розкидає по землі. Опинившись у ґрунті, зерна проростають. Дуже часто саме так вони потрапляють на галявини, де дерева вирубані чи посохли. Минає час, і на тому місці з'являються юні пагініці. Отож виходить, що й білка сприяє відродженню лісу, допомагає підтримувати природну рівновагу, або, як кажуть учені, екологічний баланс.

У рослинному світі склалися певні взаємини: ми вже бачили, що ялиновий ліс приятелює із мохами, а березовий гайок — із квітами. Складні стосунки і поміж квітів. Кожен, хто любить квіти, знає: в одну вазу не можна ставити букет із троянд і гвоздик або з тюльпанів і конвалій. І, здається, нема таких квітів, які б довго жили в одній воді з маками. Це не випадково: деякі квіти виділяють згубні леткі речовини. Виділяють їх у повітря, а буває, що й у воду. Але трапляється, що одна рослина подовжує життя іншій.

Ось хоча б такий дослід. Поставимо в різні посудини з водою два букети тюльпанів. В один

встромимо гілочку туї* і кілька днів не мінятимемо в склянках води. В тій, де стоять самі тюльпани, вода покаламутніє, стеблини почнуть гнити. А там, де

буде туя, вода лишатиметься чистою і тюльпани стоятимуть довше: туя виділяє речовину, що вбиває бактерії, які спричиняють гниття.

Коли ми уважно придивимося до навколишнього світу, то зрозуміємо, що природа — це величезний злагоджений механізм, у якому всі складові частини тісно й розумно переплелися між собою. Поруш якусь ланку, і настане розлад у роботі цього механізму, працюватиме він з перебоями, і, якщо цих порушень буде багато, може статися непоправне лихо. Тому нам треба боротися за велику рівновагу в природі.

Ліс — це невід’ємна, найістотніша складова частина природи. І ми вже значною мірою відчуваємо наслідки неощадливого ставлення до нього наших предків.

Але чи можемо ми нині дати лісові цілковитий спокій, тим більше, що зараз обходимося без деревини там, де не могли обійтися наші діди й

прадіди? Відмовилися ми, наприклад, від використання її на залізничному транспорті, в сталеливарному виробництві. В містах уже давно не опалюють будинків дровами. Та й у селах значною мірою користуються викопним паливом. Дедалі менше деревини йде на будівельні майданчики: її замінюють цегла, бетон, метал та інші матеріали. Це все так, це добре. Та подивись навколо — і ти побачиш безліч виготовлених з деревини речей. А скільки ще оточує тебе всяких предметів, про „лісове“ походження яких ти, можливо, навіть не здогадуєшся!

Із книжки „Дарунки зеленого друга”
Паоля Утевська

*Туя — рід вічнозелених дерев і кущів родини кипариса

МОЯ МАНДРІВКА В КИЄВІ 988 РОКУ...

(Цей сон-фантазія був відзначений на 21-ому Конкурсі імені Марусі Бек, що його проголосила Світова Федерація Українських Жіночих Організацій на 1988 рік)

Скінчився останній день школи перед різдвяними ваканціями і всі діти раділи, що зможуть три тижні відпочивати. Учителька історії завдала учням задачу на час ваканцій — описати Київ в 988 році, коли народ приготувався до хрещення. Це завдання мені не здавалось трудне, бо я любила історію і з цікавістю читала про давні часи в Русі-Україні.

Попрощавшись зі всіма товаришками я поїхала поїздом додому. По дорозі думала як оформити свій есей про події в Києві 988 року і хоч я мала аж три тижні ваканцій, хотіла відразу почати писати. Після вечері я замкнулася в своїй кімнаті і полинула думками в наше далеке минуле. Я старалася уявити

собі, що я є грецька княгиня Анна з якою князь Володимир хотів оженитись. Я пам’ятала як учитель розказував нам про те, що Володимир рішив сам прийняти християнство, а згодом охрестити цілу Русь, прийнявши християнську віру з Греції. Він знав, що віра скріпить його державу і тим самим вона стане на рівні інших християнських держав Європи. Він вирішив одружитись зі сестрою грецького імператора Василя і його брата Константина, але вони вважали, що він не був гідний стати її чоловіком. Володимир образився і зібрав військо та пішов походом на грецьке місто корсунь. Хоч мешканці Корсуня хоробро боронили своє місто, він таки його здобув при допомозі одного українського купця, який там мешкав. Купець дав знати Володимирові, що на схід від міста є криниця з якої іде вода до міста. Не допустивши воду до міста Володимир примусив греків піддатися і здобув Корсунь та дістав згоду на шлюб з Анною.

Було дуже пізно і я старалась не заснути. Нарешті я схилила голову на бюрko і заснула. Мені снилось, що я княгиня Анна, яка готовилась до свого вінчання.

В теплій розкішній палаті Анна готується до весілля. Замість бути радісною, вона чомусь задумана і холодна, думками літає десь далеко. Слуги метушаться коло неї і збирають шовковий одяг і біжутерію до шлюбу. День і ніч перед тим кравчиня шила Анні сукню. Вона була справді чудова, з бобр’яним коміром, а корона блищала на столі дорогоцінним камінням. Вельон Анни також був пошитий зі шовку і спадав з корони аж до землі. Все

св. Володимир і Ольга
(на підставі книжки катехізму 1723 р. Лондон)

було готове і до вінчання не лишилось багато часу. В двері світлиці раптом хтось застукав. Одна із слуг скоро відчинила двері і до кімнати ввійшов брат Анни Василь. Він побачив, що Анна сумна і хотів її якось розвеселити! Анна сиділа біля вікна і дивилась на чудові сади і палати, в яких вона виростала від дитинства. Нагадався їй той день коли забито її батьків. Вона цілими днями сиділа під улюбленою яблунею скупаючи за мамою і татом. Скоро відійде звідси на віки, подумала. Брат сів біля неї при вікні. „Чому ти ще не вдягнена Анно?“ запитався. Вже люди зібралися на дворі, щоб побачити тебе ще останній раз“. „Я зараз зйду, Василе, ще одну хвилину“ відповіла йому Анна. Брат витягнув з кишені чудовий медалик і подав Анні. „Що це таке?“, здивовано запитала Анна. Василь, глянувши на весільну сукню, сказав: „Це колись було нашої матері. Наш тато їй подарував цей медалик коли вони заручились. Тепер він буде твоїм.“ Анна стиснула медалик в руках і сіла при дзеркалі. Медалик пригадав їй маму і тата. Гарячі сльози покотились по її білому личку. „Вдягайся Анно і ніколи не забувай вдягати цей медалик. Він не тільки буде нагадувати тобі батьків але й мене та всю родину“.

Василь вийшов зі світлиці, щоб перевірити чи все готове.

Люди вдягнені у святкову одіж не терпеливо чекали на появу Анни. Видно було між ними грецьких воєводів і дорадників в дорогих хутрах з ведмедів, бобрів, а їхні колірові чудові пелерини були прикрашені золотими нитками і блищали на сонці. Жінки вдягнені в шовки різних кольорів в пелеринах з дорогих брокатів, пишались коралями і золотом. Рукави їхніх одягів були прикрашені різними дорогоцінними каменями. Чоловіки розмовляли про торгівлю з іншими країнами, а слуги подавали жінкам солодощі і напитки. Всі чекали недалеко саду де мало відбуватися вінчання. Жінки розмовляли про своїх чоловіків, дітей, багатства, але головною темою розмови був шлюб Анни. Вони не могли налюбуватись вродливістю Володимира, який якраз надійшов.

„Скоро Анна стане моєю княгинєю“ подумав Володимир. „Київ стане наймогутнішим центром“, він далі роздумував і щасливий у своїх думках ішов стежкою саду у напрямі гурта мужчин.

Незадовго вийшов імператор Василь і заповів, що Анна вже готова. Раптом почувалась могутня музика і всі затихли. Коли Анна появилася всі аж ахнули. Двірські дами тримали її вельон, а священники ішли з іконами. За ними ішло військо. Володимир був заскочений красою Анни і пильно дивився на неї. Вона була прекрасна і він подумав, що вінчанням з нею не тільки збагатить свою країну, але й своє життя. Хоч шлюб тривав довго, Володимир був спокійний. Він відчув, що залюбився в Анні і думав про те коли привезе її до Києва як свою дружину і княгиню. Перше хотів Анну познайомити зі своєю бабунею Ольгою, яка вже давно була християнкою.

Весь грецький двір радів шлюбом Анни, бо люди знали, як пережила вона трагедію вбивства її батьків. Вони думали, що тепер цей великий жаль в її серці заспокоїть нове почуття — любов.

Слуги приготували пакунки з одіжжю Анни до довгої подорожі. Попрашавшись з братами, слугами і міщанами та вирушила разом з Володимиром до пристані. Анна була сумна і хотіла плакати, бо лишала за собою всі переживання дитинства, родину і пам'ять про батьків, але лагідна усмішка Володимира заспокоїла її, що він нею заопікується.

Після двох днів плавання, Володимир і Анна наблизились кораблем до Криму. Сонце світило ясно і повівав легкий вітерець. Анна стояла біля Володимира і пильно дивилась в глибину Чорного моря. „Не дурно називають ці води Чорним морем, Володимире. Воно таке буйне і рухливе. Таке злісне!“ „Ні, Анно. Воно не злісне, не лякайся його бурхливих хвиль“, сказав Володимир. Чорні хвилі моря раптом

бризнули князівні в лице. Біла мева летіла близько корабля і намагалась зловити рибу, яка плавала в морі. Княгиня засміялась і разом з нею Володимир.

Вже на пристані чекали на князя і князівну селяни, бояри та бабуня Володимира — Ольга. Вже не мала сили ходити, то слуги возили її в деревлянім кріслі. Навіть серед гурми людей, ще на кораблі, Володимир пізнав постать бабуні. Лагідна усмішка Ольги нагадувала Анні материнську усмішку і її огорнув знов жаль. Тепла рука Володимира та радість людей які їх витали, розвеселили Анну. Володимир привітався з людьми і відразу повів Анну в напрямі до бабуні. Вона так зраділа, що розплакалась і тісно обняла Анну. Ольга завважила золотий медалик на шиї Анни і Анна розповіла їй його історію. Володимир відчув, що Ольга відносила до Анни як до рідної доні і він дуже зрадив.

Володимир вийшов на горб, щоб всі його добре бачили і чули і кинувши поглядом на море сказав: „Я привіз зі собою мою дружину Анну, яка разом зі мною буде князувати на київському престолі. Я сам прийняв християнську віру і взяв собі за дружину грецьку князівну. Тепер хочу щоб весь народ Русі також охрестився. Хто не прийде до річки Дніпра охреститись, той буде моїм ворогом — багатий чи бідний, боярин чи ратан!“ Люди з пошаною вислухали його слова і після того княжий почот повернувся до Києва. По дорозі Анна не могла надивитись на чудові гаї, сади, поля й ріки. Все це було для неї нове і їй здавалось, що ця країна це „друге небо“. Цей самий свіжий вітерець, який привітав її в дорозі на морю, знов цілував її обличчя. Анни очі побачили сад більший і зеленіший як той, в якому вона виросла. Почот переїжджав коло села в якому бавились малі діти. Вони співали, грали гри та збирали квіти. Старші дівчатка плели вінки з роменів і вона також захотіла мати такий вінок. Володимир вгадав її думки і звелів затримати почот на хвилину. Він підійшов до дівчини, яка плела вінок і попросив щоб дала його Анні. Легко поклавши вінок на голову Анни сказав: „Так як ці ромені, Анно, ти прикрасиш город Київ“. Почот рушив у дальшу дорогу і врешті заїхав до Києва.

Місто в деяких місцях ще було засипане поганськими статуями, але князь звелів їх зруйнувати.

Княжа палата була висока і дуже простора, а кругом палати росли чудові прозорі струмочки. Високі плакучі верби ховали палату від горячого сонця, а в саду були різні овочеві дерева — яблуні, груші, вишні, а також ріс там сочистий виноград. Недалеко двору була велика стайня, де слуги княжого війська доглядали їхніх коней.

В середині палата була чудова. Їдальня, де відбувалися різні бенкети, могла помістити всіх киян. Світлиці також були просторі з великими вікнами, які давали доступ сонцеві. Анна довідалась, що їй буде служити десять дам двору. Головна з них, Анастазія, скоро подружилась з нею і стала їй близькою, як сестра. Вона хотіла зробити Анні приємність і пошила їй бобрянку ковдру. Анні цей дарунок дуже сподобався і вона була Анастазії дуже вдячна. Анастазія також радила Анні щодо київської моди, яка трохи ріжнилась від грецької і в одягах вживалось більше футер. Разом з Анастасією Анна ходила купатись в Дніпрі, збирала овочі, квітки в саду і вчилась їздити на коні. Анна також у вільний час вчила дворських дам і дітей писати і читати, бо в Греції ще в дитинстві навчилась письма.

Це був 988 рік і для Анни найщасливіший в її житті. Народився їй перший син Борис, яким Анна і Володимир дуже раділи.

Нарешті прийшов той історичний день, коли Володимир охрестив Русь. Хоч вже перед тим на Україні були деякі християни, більшість народу ще не була хрещена. Він рішив сповнити бажання своєї любшої бабуні Ольги і зібрав весь народ над Дніпром. Всі люди, старі і молоді, ввійшли у воду і священники, яких Володимир покликав з Візантії перевели хрещення. Всі люди молились і раділи, що пізнали правдивого Бога. Радів також Володимир, бо сповнив бажання княгині Ольги.

Народ також радів і ще довго після хрещення говорив про той великий день. В серцях селян і міщан закріпилась віра і любов до рідного краю.

Анна кожного тижня писала до свого брата Василя і в останньому листі до нього просила приїхати до Києва допомогти Володимирові будувати церкви і школи. Василій дуже любив свою

сестру і тому відразу зібрав найліпших будівничих і вирушив до Києва. При допомозі греків на Україні вибудовано перші церкви і школи. Від греків русини навчились різного ремесла та мистецького декорування церков і будівель. Володимир дбав про те, щоб якнайбільше дітей ходило до шкіл щоб навчитись письма, а вони потім передавали своє знання своїм дітям. Монахи Печерської Лаври переписували церковні книги і так ширилась наука по цілій Русі.

Одного вечора князь Володимир сидів, курячи золоту люльку, коли в світлицю ввійшли княжі дружинники. „Князю, в селі Терплиці люди запалили великий вогонь в честь Велеса і поставили пам'ятники божкам"! Ця вістка дуже розсердила князя і він післав туди військо, щоб покарати неслухняних людей. Не хотів про це згадувати Анні, яка якраз була в жалобі, бо довідалась про смерть свого улюбленого брата Василія, який вмер в далекій Азії куди поїхав торгувати.

Володимир дальше продовжував розбудовувати Київ. На нову церкву в честь Матері Божої, яку потім назвав Десятинною, дав десятину свого майна. Володимир відчував, що він не тільки віднайшов любов до Бога одружившись з Анною, але також знав, що без її допомчі сам не міг би виконати всі ті діла, які він зробив.

* * *

Відчуваючи що хтось мене будить зі сну, я заспанними очима дивилась на маму, яка пробувала мене звести з бюрка і запровадити до ліжка. Але збудившись з мого сну в минуле, я не могла іти спати. Я мусіла негайно описати свою мандрівку до Києва і витягнувши машинку до писання я почала від вінчання Анни на грецькому дворі. Раптом двірські музиканти заграли могутню музику...

пл. вірл. Галя Кузишин

Уведення Християнства кн. Володимиром в 988 р. (З книжки Томаса Мічелл, Лондон 1889 р.)

ЩО ПИШУТЬ З УКРАЇНИ

Молода учителька музики зі Львова пише:

Січень 1989 року був просто незвичайний. Письменники Львова виступили з ініціативою провести цей місяць по-християнськи, співаючи колядки, щедрівки, показуючи вертеп в містах цілої республіки. Як за помахом чарівної палички, десятки самодіяльних і професійних колективів (капела „Трембіта“, хор хлопчиків „Дударик“, літ, естрадний колектив „Не журись“) запрошують людей подивитися, послухати, навіть поколядувати. Були на двох концертах. Це було щось надзвичайне! Хіба можна описати стан душі, коли аж під склепінням залу пролунало „Славте Його“, або сотні людей, стоячи, співали з артистами „Нова радість стала“. Який поет ризикне словами передати ті забуті, але знову розбуджені до життя і почуття поваги, любови до свого народу, що ще живий і ще не вмер.

Хоча більшості наших читачок ще далеко до подружжя і „Дівич вечорів“ — але не раз юначки підготовляють такі вечорі для своїх старших подруг, впорядниць, старших сестер чи тільки знайомих. Тому хочу подати одну ідею, яка може заступити прийняті звичаї — „Shower“.

Отже замість парасольки, сплести вінок із штучних роменів, маків, чорнобривців. Якщо „Дівич вечір“ у хаті молодої, тоді цей вінок може бути лише трохи більший ніж голова. Якщо це у великій залі, тоді треба сплести великий вінок, бо він більш ефектовний. До вінка треба причепити стяжки відповідної ширини і довжини. Вінок може звисати із стелі або його задня частина може бути причеплена до стіни.

Щоб стяжки окружляли молоду, треба прикріпити їх до долівки ниткою і самоклеюкою. Крісло накрити полтавською плахтою або килимом.

Це не моя оригінальна ідея — на жаль, не знаю, кому її приписати, але так зробили мені та іншим на наші „Дівич вечорі“, і я хочу цю гарну ідею передати вам.

пл. сен. Галя Котович
Едмонтон

Чи візьмим літературний вечір новоствореного українського молодіжного театру, де молоді актори читали поезії Л. Костенко, В. Симоненка, Василя Стуса, про якого ми й не чули. А публікації у журналі „Жовтень“, „Вітчизна“: М. Хвильовий, В. Винниченко, І. Керницький, Катерина Гриневич, Грушевський, Яворницький, Б. Лепкий. Ще одне ім'я Василь Скуратівський. Займається народознавством. Друкує повчальні оповідання, новелі про звичаї, обряди, ремесла українського народу. Цікаві передачі дивимося по львівському телебаченні. Одна з них була присвячена калині. Співали пісні сучасні і старовинні, вірші, серед них чудовий Лесі Українки „Козак умирає, дівчинонька плаче“... („Калина“)

щось нового

А „ДІВИЧ ВЕЧІР“

В ТЕБЕ ТІЛЬКИ РАННЄ ЛІТО

Слова Володимира ІВАСЮКА

Музика Ростислава БРАТУНЯ

В тебе тільки раннє літо,
а до мене входить осінь,
і отави — дні прожиті — десть за нами мов покоси.
Приспів:
А попереду в цвітінні
ще не скошені отави
нам миліші, бо осінні —
із холодними сльозами.

В тебе тільки раннє літо,
А до мене входить осінь,
І отави — дні прожиті —
Десть за нами мов покоси. (2)

Приспів:

А попереду в цвітінні
Ще не скошені отави
Нам миліші, бо осінні —
Із холодними сльозами.

Тож своїм гарячим літом,
Своїм серцем опали їх,
Щоб, морозами не вбиті,
Нам духмяно прошуміли. (2)

Приспів.

В тебе тільки раннє літо,
А до мене входить осінь,
І дорогу їй закрити
Не вдалось нікому досі. (2)

„ПОЇЗД СОНЦЯ” 1989

Як і попередніми роками так і цього, Союз Українських Філателістів Австрії (СУФА) влаштував виставку поштових марок з приводу виїзду „Поїзду Сонця” в дні 25-го травня.

„Поїзд Сонця” тим разом був ювілейним, бо 25-им з черги. Ця добродійна імпреза для фізичних калік відбувається від 1962 р. і її переведенням займаються добродійні товариства Австрії. Ця гарна акція в пізніших роках на якийсь час перервалася, але вже від 1967 року переводиться правильно щороку у місяці травні. Вміжчасі цей „Поїзд Сонця” став інтернаціональним, бо в останніх роках зголошуються каліки також з інших європейських країн, а навіть з Ізраїлю та Єгипту. Поїздка триває чотири дні а поїзд не затримується на ніякій границі згідно із договоренням для цієї міжнародної харитативної акції. Досі „Поїзд Сонця” відвідав крім Австрії, Югославію, Мадярщину, Італію, Швейцарію, Чехословаччину, Ліхтенштайн, Західню Німеччину і Берлін як також Люксембург. Всюди пасажирів та залогу сердечно вітають. Досі взяло в тих поїздках участь 8.000 калік і така сама кількість помічників для подорожуючих хворих.

З приводу цієї широкої добродійної акції відбувається на віденському залізничному двірці в день від'їзду „Поїзду Сонця” виставка поштових марок, в якій бере участь СУФА. Цього року це вже 14-ий раз, що СУФА бере участь у цій виставці і виготовляє на неї спеціальну конверту та печатку. Тим разом бачимо на конверті колірний рисунок двірця у Чернівцях і герб Буковини, а крім того печатку, на якій видно локотиву буковинської залізниці з 1906 року та написи в українській і німецькій мовах, що пояснюють з якого приводу це появилось. Печатку і конверту виготовили австрійські мистці А. Бечкер і А. Сікстус фон Реден.

НА ПРОСЛАВУ ВОЛОДИМИРА ІВАСЮКА

Спить Володя у могилі
Наче квітка мила
Плаче батько, плаче мати
І вся Україна.

Ти родився нам на славу
А вбивцям на муки
Ми завжди співати будем
Пісню „Червоної Руті”.

Плачуть люди, плаче мати
І плакати будуть,
Бо вбивцям проклятим
Простити не можуть.

Спи спокійно ти в могилі, бо
Тужать смереки на крутому схилі,
Тужить чиста вода
З гір несучи хвили.

Гомоніла твоя пісня
Гучною струною
В кожному серці відбивалась
Чистою луною.

Споживай наш соловію,
Тихо в домовині,
Знай — збудила твоя пісня
Думи в Україні.

* * *

Замовк дзвінкий водограй
Та струни гучнії,
Бо урвались Володині
Літа молодії.

Спи спокійно, брате милий,
Сину України.
Вічно житимуть у серцях наших
Пісні твої з Буковини.

В горах буковинських
Замовкли трембіти
Замовк дзвінкий водограй
Й струни сумовиті.

Палко ти любив людей, зелені Карпати
Любив маму свою рідну
І Батьківщину Україну
Тому й осиротив нас, тому і загинув.

Сходяться люди до Твоїї могили,
Народ український не забуде тебе,
Розкується Україна, завітне земля
Чистою луною пролунає в кожному серці
Твоя пісня гомінка.

Буковинка Оріся Ткач
(Вірші з України)

РОЛЯ РІДНОГО ДОМУ Й УКРАЇНСЬКОЇ ШКОЛИ В ПЛЕКАННІ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

(Доповідь на зустрічі Світової Координаційної Виховно-Освітньої Ради із учителями та громадянством Чикаго, дня 15 квітня, 1989).

„Там де мова гине, вмирає народ”. Так говорить народна мудрість. Нарід, який не має власної мови, швидко тратить свою ідентичність і спаяність; мова — це вирішальний чинник у забезпеченні дальшого існування кожного народу, навіть важливіший від культурних надбань. Отже величезне завдання кожного народу передати своєму новому поколінню цю цінну спадщину знання рідної мови. Це найкраще можна досягнути головню в рідному домі і в школі, а побічно через участь у церковних і молодечих організаціях.

Ще змалку українська дитина, ще в своєму рідному домі, здобуває різними засобами знання милозвучної мови та вирощує любов до неї. Ще немовлятком слухає, як говорять до неї батьки, потім читають їй казки та співають колисанки.

Пізніше батьки водять дитину на різні українські імпрези, концерти, фільми, мистецькі виставки й дитячі заботи. В рідному домі практикується традиційні народні звичаї, чи то релігійні, чи світські, як на приклад Великдень і Різдво. Підростаючи в цій хаті, де панує виключно українство, дитина засвоює поступово цю рідну культуру, зокрема мову.

Тими, вищеподаними засобами, батьки будують дитині сильний фундамент до наступного етапу поглиблення її українства, а це формальний вишкіл в українознавчих школах, спершу в садочках, тоді в передшкіллях, а відтак у суботніх школах. Таким способом дають можливість майбутньому членові українського суспільства відкрити ширші горизонти для вивчення бездонних скарбів багатой української мови. На лекціях українознавства, українська дитина має змогу не лиш вивчати формальну граматику та мову і поширювати свій засіб слів читанням і розмовою по-українському, але також і познайомлюватися з цінними скарбами української літератури, читанням і аналізуванням творів славних українських письменників і поетів. Побіч того учень нав'язує знайомства поміж своїми однолітками-шкільними товаришами, які мимоволі часто розмовляють поміж собою українською мовою. Деякі студенти поглиблюють знання літератури й мови ще й на університетах, дорогою заавансованих курсів україністики.

Знання нашої мови і знання про багатство нашої культури дуже важливе нам із кількох міркувань. Молодий українець, так озброєний знанням рідної мови, готовий виступати у ширший світ. Така людина є більш образована, свідомо, горда на своє походження і тому може бути корисною у провадженні та вдосконалюванні своєї української

громади. Така людина має у своєму знанні сильний фундамент для діяльності амбасадора, який стане на сторожі і вважатиме, щоб справи, які відносяться до її Батьківщини, були правильно навітлені в іноземній пресі, радіо, телевізії та інших модерних засобах інформації. Бо так часто бачимо тепер правду про нашу культуру та суспільність-перекручену. А це кривдить нас безпідставно, як етнічну групу та горожан Америки. Наша громада покладає великі надії на молоде українське покоління, що колись ми візьмемо в руки керму української справи і будемо посилено продовжувати їх діяльність, додаючи, безумовно, наші власні ідеї та улпшення добра нашого українського поселення тут, як також для Батьківщини наших предків — України.

Якщо ж молоду людину не спонукують ці ідеалістичні причини, існують ще й матеріальні міркування, які заставляють пізнавати добре українську мову. Дальше вивчення мови дає „кредити” на університетах. З нею можна одержати добре платні праці в установах федерального уряду, чи то викладати на університеті. Можна стати науковцем-дослідником та збагатити наукову скарбницю новими працями.

Ми, члени нового покоління, роджені вже тут, за кордонами України, повинні подбати, щоб багаті надбання української мови й культури не пропали. Тим більше тому, що в сучасній Україні радянські власті намагаються всіми силами знищити українську мову, дорогою заборони її вивчення у школах, друкування творів українських письменників, переслідування їх психушками, а навіть пляновим нищенням українських архівів. Майбутнє української спільноти було б досить незавидне, якщо ми занедбали б українську мову. А через її знання ми зможемо забезпечити здобуті вже скарби української культури та удоступнити їх для широкого круга суспільства й учених, перекладаючи їх на інші мови.

Отже ж нашим святым обов'язком є, зокрема тепер, у 175-ліття від народження Тараса Шевченка, направити те все зло, що його заподіяли українській мові. Іван Франко сказав про Тараса Шевченка таке: „Він був сином мужика і став володарем у царстві духа. Він був кріпаком і став велетнем у царстві людської культури. Він був самоуком і вклав нові світлі шляхи професорам і книжковим ученим. Він для всієї України зробив більше, ніж десять переможних армій”. Це все зміг Шевченко досягнути, бо він ніколи не був кріпаком духа.

Не будьмо й ми кріпаками духа; станьмо велетнями духа та ширім Його правду про українську мову!

ЯК СТЕПАН САПЕЛЯК СТАВ ПЛАСТУНОМ

Було це пізно вечером як я його стрів. Він прибув з моїм татом після зустрічі з Оттавською громадою. Хоч мені тато говорив хто він такий і звідкіля але він мені, на перший погляд виглядав інакшим. Він не виглядав пригнобленим, не був старим, і не виглядав на каторжника сталінських часів. Він був молодий, він був енергійним і трохи соромливим, з довгим волоссям і вусами і був вбраний в джинси... Міг бути одним із моїх виховників.

„Чую що ти їдеш на Україну“, були його перші слова, як ми собі подали руку. „Це славно. Побачиш гарний край, батьківщину своїх батьків. Там заведеш наш порядок.“

Його слова відносилися до нашої родинної запланованої подорожі на Україну літом 1989 р. Тогож вечора я узнав більше про нашого рідкісного, цінного і дорогого гостя з України, який тепер живе в місті Харків.

Степан Сапеляк — це молодий поет і талановитий мовознавець, любитель української мови і культури. Він, як студент львівського університету, вживав свою мову словом і пером і відкрито виступав в її обороні. За це він був заарештований органами КГБ. Підчас суду йому казали щоб він так не робив більше але він відмовився і за це був засуджений і покараний жити в концентраційнім таборі на Сибірі. Так колись покарали нашого славного поета Тараса Шевченка за подібну провину.

Степан Сапеляк опинився в сибірським таборі #36. Це найгірший, найтяжчий табір з усіх інших. Тут з ним сиділи колишні наші вояки УПА, і правозахистники як Є. Сверстюк і І. Калинець. Його малесенька кімната-келія то це був каземат з бетону де було вогко, холодно і мало світла. Тут його били і тортували і їсти не давали. А коли в ночі він хотів спати то його кусали блошиці, що було гіршою мукою ніж звичайне тілесне биття. Так він мучився біля десять років. Щоб примусити Сапеляка щоб він змінив свої погляди то КГБ його повезло назад на Україну, щоб він бачив свою рідню і як гарно батьківщина виглядає і захотів остатися. Але він не зламався і не зрадив своє українське „я“, і тому повернув назад до табору.

Степан Сапеляк це наш сучасний герой і ми повинні про нього і про таких як він більше знати, світові говорити про них, їм помагати і бути за них гордим.

Степан Сапеляк і пл. уч. Ярослав Кіт

Ранком, другого дня, у нас в хаті була велика метушня. Я, мій брат Борислав і сестра Зоріянна спішилися до школи, мати до праці а тато збирався вести нашого гостя на Парляментану Гірку на пресове інтерв'ю і зустріч з прем'єром Канади дост. Браєном Малруні. На ту оказію наш гість одягнувся в темний костюм і вишиту сорочку. Виглядав як молодий козак! Коли він для нас підписувався у свою книжечку „Без шаблі і вітчизни“ то нам захотілось щось і йому зробити на пам'ятку. Хтось із нас, не пам'ятаю вже хто, дістав цікаву думку...

Я побіг і знайшов свою юнацьку хустку, Борислав свій юнацький капелюх, а ще хтось фотоапарат і вийшли на двір і з Степана Сапеляка зробили пластуна... Він нам тоді сказав, що як стане вільніше на Україні то і Пласт відродиться і він стане дійсним пластуном...

Відтак ми всі разом стали перед іконою і помолилися за щасливу путь назад на Україну нашого гостя і „пластуна“ Степана Сапеляка.

Між іншим, в книжечці Степан Сапеляк таке нам написав:

„Єднаймося в єдинім пшеничнім снопі нашої ідеї“.

Це сталося в середу ранком 19-го квітня 1989 р. в селі Манотик, біля Оттави.

СКОБ!

Пл. уч. Ярکو Кіт

УКРАЇНЦІ В НІМЕЧЧИНІ

Найстарші нотатки про українців в Німеччині датуються з 18-го ст. коли невелике число українських студентів навчалося на німецьких університетах. Першою емігранткою була хіба св. Еніґма, дочка Анії Ярославни, жінки Генрика, французького короля, що втікаючи перед силованим подружжям, опинилася в Баварії (в дорозі на Україну) де і залишилася.

Після розгрому військ Мазепи під Полтавою, Пилип Орлик перебував на дворах Саксонії, Гольштайну та ГанOVERу, плянуючи створити протимосковську коаліцію. Його діло продовжував син Григор, вже як французький дипломат з титулом графа.

На переломі 19/20 століть українці приїздили до Німеччини на сезонів роботи, але не залишалися. Перша масова еміграція почалася після Першої світової війни. Це були полонені з російської армії (ок. 200.000 українців) а також політичні діячі, після упадку Української Держави. Після Другої світової війни в Німеччині залишилося ок. 2.5-3 мільйона українців з 6.3 міл. що були заслані тут з України т.зв. „остарбайтери” на різні роботи, як також полонених з польських армій та біженців. Велику частину цих „остарбайтерів” в 1945 р. насильно чи добровільно відвезено до СССР.

На переломі 1945/46 рр. в Німеччині перебувало ок. 200.000 українців, т.зв. „переміщені особи” (ДП) з цього 111.000 до 1948 р. жило в таборах ДП, а решта на приватних помешканнях, найбільше в американській зоні де українців було 83.640 осіб.

Пам'ятник полеглим за волю України на цвинтарі в Мюнхені

В рр. 1947/52 до заокеанських країн переселено з Німеччини і Австрії 126.000 українців, в більшості молодих, працездатних людей, самотніх або з родинами. Залишилося приблизно 20.000 в більшості відкинені переселенчими комісіями люди. Коли їхні діти піросли до працездатного віку більшість переселилася в ті частини Німеччини, де можна було легше найти працю, як Вестфалія і Гессен, а професіонали і фахівці поселилися по більших містах як Мюнхен, Ульм чи Баден-Вюртенберг.

Більшість з них працювала в індустрії і на будівельних роботах, за виїмком професіоналів. Згодом вони частинно включилися в німецьке суспільство, зокрема через мішані подружжя, а тільки старше покоління трималося „гетта”.

В часі коли українці жили в переселених

Учасники ЮМПЗ в Німеччині 1983 р.

Група старшого пластуна на мандрівці в Альпах

таборах, дуже скоро розгорнулася жвава громадська, культурна, господарська і політична діяльність тому, що люди не працювали і мали різні зацікавлення. Відродилися громадські і політичні організації, що діяли на батьківщині, церковні громади, закладали нові видавництва, хори, аматорські гуртки. Відновилися і професійні театри, як Володимира Блавацького і Йосипа Гріняка, професійні хори, н. пр. „Україна” під орудою Нестора Городовенка, капеля бандуристів Китастого, балетні студії. Мистці були зорганізовані у Спілці Українських Образотворчих Мистців, а музики, актори і літератори у своїх об’єднаннях. Діяли Наукове Товариство ім. Шевченка і Українська Вільна Академія Наук. На українських та німецьких університетах навчалося 2,325 студентів.

Група пластунів з Німеччини 1974 р. біля могили сл. п. ст. пл. Андрія Гарасевича, що загинув в Альпах.

В кожному таборі діяли діточі садочки і початкові школи, а в кількох таборах середні школи.

Українських емігрантів в Західній Німеччині репрезентувало Центральне Представництво Української Еміграції.

Після масового переселення до інших країн все переорганізувалося відповідно до скількості і зацікавлення цих, що залишилися. Тепер найбільшу роль для сприяння тим залишкам відіграє — церква, 67 відсотків католиків і 31% православних. УКЦеркву очолює єпископ Плятон Корниляк, з осідком в Мюнхені, де є вибудована катедра. Друга католицька українська церква є в Білфелді поза Мюнхеном. В інших місцевостях для українців греко-католиків відправляються богослуження в римо-католицьких церквах.

УАПЦеркву очолює архієпископ Орест Іванюк, а Богослуження відправляються в євангелицьких церквах. При церквах є зорганізовані церковні братства.

Представники Пласту в Німеччині із головою пл. сен. М. Мялковською біля могили сл. п. Євгена Коновальця у 50-річчя його убивства у Роттердамі.

Більшість українців з околиці Мюнхену поховані на українській частині цвинтаря п.н. Вальдфрідгоф. Між похованими є багато українських чільних діячів, мистців, письменників та інших. Там також поставлено пам’ятник полеглим за волю України. Крім старшої генерації, залишилося невелике число молоді, що ще добре володіє українською мовою, хоча асиміляція через мішані подружжя є дуже велика.

Діточі садки і суботні школи українознавства ліквідуються за виїмком більших скупчень, як в Мюнхені. Тут знаходиться інтернат „Рідна Школа”, для дітей, що навчаються в мюнхенських середніх школах, а української мови навчаються в інтернаті.

В Мюнхені діє Український Вільний Університет, що має права державного університету, має право через те підготувати докторантів і надавати докторати. Літом УВУ влаштовує літні курси українознавства, на які з'їжджаються студенти не тільки зі Західної Європи, але і зпоза океану та Югославії. Крім того відбуваються курси для вчителів українознавства середніх шкіл. З УВУ виходять різні наукові записки, монографії та наукові праці з ділянок україністики.

На німецьких університетах вчить декілька українських професорів. Група українців працює у радіо „Вільна Європа“. В Західній Німеччині живе кілька видатних українських письменників, літераторів, науковців і мистців як н.пр. проф. Володимир Янів, проф. Олекса Горбач, д-р Анна-Галя Горбач, д-р Катерина Горбач, Ігор Качуровський, Емма Андіївська, Іван Кошелівець. Недавно помер в Мюнхені знаний скульптор Григорій Крук.

Центром українського політичного життя залишився Мюнхен де є ще кілька видавництв, друкарень і часописів. Громадське життя очолює далі Центральне Представництво Української Еміграції. Діють ЗУДАК, ОУЖ, церковні організації ветеранів і політичних в'язнів, а з молодечих Пласт, СУМ і студентська організація та Об'єднання Християнської Молоді. Українці в Німеччині тримають живий зв'язок з українцями в інших країнах.

Подруга Наталка

З ФІЛАТЕЛІЇ

Т. ШЕВЧЕНКО НА ЧЕСЬКИХ МАРКАХ

Наш друг пл. сен. О. Волянський передав до використання в „Юнакові“ конверту з листа, що його дістав в місяці квітні з Чехословаччини. На марках — Тарас Шевченко і дата його смерті і народження. Марка напевно видана з приводу відзначування 175-річчя з дня народження Великого Кобзаря.

Може хтось із читачів знає про інші марки, які появились в тому році з приводу великих роковин найбільшого українського поета?

Відзнака ЮМПЗ в Німеччині на таборі, де Зустріч відбувалася в 1983 р.

ТОПОЛЯ

Буря з дощем, як скажена, гримає, виє, чує віти живі.

— Змету-у-у! В три погибелі зігну! Змету-у-у!

Глід колючий, карлючиться, гнеться, тулиться до землі, нітється.

— Я теж дерево... Але навіщо ставати на прю?

Він гадюками в'є своє чорне покручене віття і боязко знову шепоче:

— Ми всі проти бурі — ніщо... Ми ніщо...

А тополя струнка на крутому валу гордо в небо стримить, наче бурі навстріч виступає. Гне їй стовбур гроза, рве верхів'я гроза, ломить віти гроза. А вона лиш гуде і дзвенить. Як хитнеться, то разом із землею.

— Зігнися, приляж, скоцюрбся чи покірно вклонись... Хай буря промчить над тобою, бо зламає усю... Будь обачна... — шепоче їй боязко глід.

— Я корінням в землі, — одвічає тополя. — Воно темряву й ношу тримає важку — стопудові намоклі

пласти, воно корчиться з болю. То за нього я мушу стояти.

— А як зломить?

— Нехай зломить! Зіпнеться пагіння нове, бо коріння безсмертне. За нього я мушу стояти. Воно поїть мене. Воно мені силу дає.

— От дурна... Ми з тобою — дерева... Мої корені також у землі. А я гнусь — і нічого, живу. Хай коріння як знає. Воно мусить мене годувати, бо я глід, а воно лиш коріння.

Буря з дощем, як скажена, гримає, виє, свистить... Відчахнула гілляку тополі. Юшить бризкає зелена кров...

Глід замовк. Впав листками в намул. Весь у себе ввійшов і скарлючивсь в поклоні.

А тополя стоїть. Як хитнеться — то разом зі всею землею.

Андрій М'ястківський

БЮРО ЛИСТУВАННЯ

Одним з моїх улюблених зайнять все було писання листів. Уживаючи лише ручку і картку паперу, я дуже радо обмінююся думками, почуттями і переживаннями з моїми знайомими. Тому, що багато з моїх приятелів та приятельок мешкають далеко від мене — чи то в іншій частині Америки чи в іншій країні, ми себе рідко бачимо, а хочемо тримати зі собою контакт. В моїм випадку не можу собі дозволити до всіх дзвонити, бо це за коштовно, отже я до них пишу.

Хоча мені приємно виливати все на папір, я також нетерпеливо чекаю щодня на листоношу. По довгім дні в школі чи в праці є чудово знайти в поштовій скриньці листа від когось знайомого. Кілька слів від доброї приятельки чи приятеля підносять особу на дусі, розраджують її та дають її почуття більше-вартости.

Листування також помагає розвивати нові знайомства. Моя мама вже 15 років переписується з однією жінкою з Бразилії і ця жінка через їхні листи стала одною з маминих найближчих приятельок.

15 літ тому Суспільна Опіка Союзу Українок Америки розпочала „Осередок Листування”. В кожній країні знаходяться люди, які прагнуть контакту з українцями. Ця організація подає їм імена та адреси та старається знайти їм особи, які діляться з ними їхніми зацікавленнями.

Якщо хтось з Вас був би зацікавлений у листуванні з українцем чи українкою зверніться до „Осередку Листування”. Опишіть себе подайте свій вік, стать, освіту, зайняття, зацікавлення, з ким Ви бажаєте переписуватися, якою мовою і в котрій країні, та вишліть на нижче подану адресу:

UNWLA Inc. Pen Pal Center
P.O. Box 172
Holmdel, New Jersey 07733, USA

ст. пл. Лада Гапій

ДИТИНА СОНЦЯ

Так назвали чотиролітню дівчинку Ганну Янчук з Києва, яка виграла міжнародний „Буквенний” („Літерал”) констест у Румунії.

Мала дівчинка з її двома братами та з мамою Зінаїдою Янчук поїхала на звідини Буковини. Родина замешкала в туристичному приміщенні „Сатурн”.

Зустрівшись з провідником радянської групи, мама дістала для Ганнусі запрошення взяти участь у дуже популярному інтернаціональному дитячому констесті, що відбуватиметься у найбільшому відпочинковому resortі „Мамай”.

Не треба було виповняти ніяких паперів, що звичайно буває в СРСР, треба тільки охоти дівчинки.

Діти з цілого світу вміли порозумітися своєрідно — їхньою мовою були усмішки, жести та іграшки. Вимоги для виграння констесту — це в першу чергу вияв свободної природної поведінки в гурті, приязне спілкування, прихильність до інших дітей. А Ганнуса поводитися так, якби вона була в гостині серед своїх товаришок. Вона гарно розповідала про те з ким і куди вона прибула на відпочинок, а до того ще й зачудувала аудиторію знанням англійської і румунської мов, хоч мала труднощі порахувати до вісім цими мовами.

На закінчення проголошено: „Переможцем у констесті є Ганна Янчук з Радянського Союзу! Просимо привітати Дитину Сонця!”.

Найкращим дарунком і спомином про констест для Ганнусі є те, що вона дістала ляльку — Панеллю, яка чимсь нагадує саму Ганнусю.

Подано за Сергієм Онупріснком
„Нюз фром Украин” ч. 48, 1988

КОНКУРС ДЛЯ ЮНАЦТВА

28 Курінь УПС „Верховинки” проголошує Конкурс Літературного Фонду св. п. Лесі Дзядів-Кульчицької на літературну творчість.

1. Теми для прози:
 - а) На Різдво поштар приніс...
 - б) На таборі
2. Вірші

Перша нагорода — 150 дол., друга — 100 дол., третя — 60 дол. До участі в конкурсі запрошуємо

членів молодечих організацій Пласту, СУМ і ОДУМ з усіх країн нашого поселення.

Твори просимо надсилати під псевдонімом, а прізвись з псевдом подати в окремій запечатаній конверті.

Слати на адресу: Пласт, „Верховинки” (КПС),
144 Second Ave.,
New York, N.Y. 10003
U.S.A.

Реченець конкурсу — кінець листопада 1989 року.

ХРОНІКА

27-МА ПЛАСТОВА ОРЛИКІЯДА

27-ма Орликіяда відбулася в днях 12 і 13 листопада 1988 р. на оселі УНСоюзу „Союзівка”, Кернгонксон, Н.Й.

Тема: „Користі, що його принесло християнство і його прийняття Україні.” Це була третя Орликіяда присвячена Тисячоліттю Хрищення України.

В 27-мій Орликіяді взяло участь 10 пл. Станиць, яких юнацтво змагалось в 16-тьох Загонах.

Вислід Змагу:

юнаки:

I. місце: 15 кур. ім. Івана Чмоли Торонто

II. місце: 17 кур. ім. Байди Вишневецького Клівленд

III. місце: 3 кур. ім. Івана Мазепи Нью Йорк.

юначки:

I. місце: 2 кур. ім. Лесі Українки Нью Йорк

II. місце: 10 кур. ім. Ольги Кобилянської Дітройт

III. місце: 4 кур. ім. Лесі Українки Торонто

Грамоти відзначення: I. місце в панелі: 2 кур. ім. Лесі Українки Нью Йорк

I. місце в мист. виступі: 15 кур. ім. І. Чмоли, Торонто

I. місце в експонатах: 15 кур. ім. І. Чмоли, Торонто

Гетьманичем 27-мої Орликіяди вибраний: пл. розв. Роман Татарський

15 кур. ім. Івана Чмоли, Торонто.

На світлині: Новообрана Гетьманівна пл. розв. Ярина Ференцевич приймає побажання від своїх подруг

Заступником Гетьманича: пл. розв. Олесь Крамарчук, Пасеїк

Гетьманівною 27-мої Орликіяди вибрана пл. розв. Ярина Ференцевич

2 кур. ім. Лесі Українки, Нью Йорк

Заступницею Гетьманівни: пл. розв. Христя Бравн, Ньюарк.

ПЕРШИЙ РАЗ В ТАБОРІ

Перший раз в житті я поїхала до табору. Це був український табір в Німеччині, в Баварії. Я і мої сестри приїхали 1-го серпня 1988 р. у вечірних годинах і нас привезли пані Ганя Шепко і її дочка, подруга Галя. Вони допомогли нам вписатися до табору і полагодити наші перші проблеми та познайомитися з різними людьми.

Відтак я пішла співати до юнаків, там познайомилася з подругою Наталкою Панчук, яка представила мене юнакам. Коли я повернулася, я подалася до мого шатра, де я живу з Наталкою і

Христинкою. Другого дня я вже ближче пізнала таборове життя. Того дня ми готувалися до Івана Купала і до хороводу. Сьогодні 3-го серпня маємо писати дописи до таборової газетки на п'ятницю.

Хочу сказати, що мені цей табір дуже подобається і дуже подобається що ми не забуваємо нашу українську мову.

Марія Сторчак
Юначка, яка прибула недавно з Києва
із „Таборового Вісника — ч. I
Німеччина 1988 р.

ВСТАВАННЯ В ТАБОРІ

Гаразд, спочатку треба Вам сказати, що до роботи тяжко мені збиратися. Але бодай одне заняття мені миле — це спати. Рано, коли я маю наймиліші сни, щось погане звучить у вухах — СС...Шаа...Вааа...ННяяя...! — Тоді моє тіло починає знову поволі жити. Оdkриваю одне око, хвилину пізніше, друге. Нарешті моя рука вилазить наверх. Поки я знаходжу мої чоботи і взуваю то вже і руханка скінчилася. Мій бунчужний вже звук до цього, але я сам мушу сказати, що то все є дуже, дуже тяжко.

Було навіть так, хай це лишиться поміж нами, коли мали нічний алярм, бунчужний збудив мене за 5 хвилин перед алярмом, і я прибув вчасно. Кінчаю бо вже сон хапає. Аагг... (без підпису, бог автор заснув)

Наталка Бержерон і Сандра Кулич
із „Таборового Вісника” ч. II
Німеччина 1988 р.

ІСКРА ЕНТУЗІЯЗМУ

Якщо ти встаєш уже втомленим вранці, поспішися викреслити іскру ентузіазму в твоєму серці. Не відкладай цього на пізніше. Не жди, що хтось інший це зробить за тебе.

Поклади в своє серце іскорку, яка не дозволить йому завтра вмерти від холоду.

Хіба може бути щось сумніше, як серце, що вмирає з холоду?

Якщо Твій ранок пройшов без ентузіазму, а

полудень без пристрасти, як можеш ти надіятися під вечір, що пізнав життя, яке складається з любови й болю, присвяти й відмови, науки і радості, які протягом часу згоряють на попіл?

Герої, генії та святі горіли тим вічним полум'ям, і людськість зробила поступ тільки завдяки тим, що так горіли.

Хто б ти не був, якщо ти любиш і терпиш, пам'ятай, що живе лише той, що згоряє.

МОЛОДОМУ НЕЗНАЙОМОМУ

Не вважай, що ти кращий за інших тільки тому, що ти — молодий: це привілей, що ти його втрачатимеш день за днем.

Не вдавай, що ти розчарований життям, не мавши ще часу жити: колись сміятимешся з себе і з цієї вранішньої втоми.

Не приймай постави байдужості: життя — все і завжди — цікаве явище, і кожна людина в ньому — таємниця, варта студій.

Не зневажай жінки і не глузуй з любови: пригадай собі неню перше ніж кипити з серця, що відповіло іншому серцю.

Не уявляй собі, що скептицизм — ніби аристократія духа; зберігай себе завжди вірним

ідеалові, щоб урятуватися від катастрофи життя.

Люби життя навіть тоді, коли нема любови, ані щастя, ані багатства, ані слави.

Люби його таким, яким воно є, з усіма своїми днями сонця й негоди. Люби людей тільки тому, що вони — люди.

І живи так, щоб одного вечора ти не пожалував, що життя твоє було марно прожите...

Євген Онацький

— переспіви з творів Ніно Сальванескі (сліпого італійського письменника) та інших.

УВАГА! ЧИТАЧІ „ЮНАКА” УВАГА!

Чи знаєте добре, як написати в українській мові листа з побажаннями на уродини, з нагоди свят, вінчання чи народин дитини?

Чи знаєте як написати подяку, запрошення або вислови співчуття? Якщо ні — то замовте собі книжечку О-КИ п.н. „Пишемо листи”. Ціна книжечки — 5 ам. дол. з пересилкою 6 ам. дол.

Замовляти можна на адресу редакторки „Юнака”, яку знайдете у кожному числі на другій стороні обкладинки.

ЧЛЕН 17-го КУРЕНЯ УПУ-ів ім. БАЙДИ ВИШНЕВЕЦЬКОГО В КЛІВЛЕНД, ОГАЙО, ЗДОБУВ ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ ЧЕМПІОНАТ СТЕЙТУ НЕВАДА

Як це можливо, щоб член клівлендського куреня здобув лещетарську чашу стейту Невада? Відповідь проста: Невадський чемпіонат виграв пл. розв. Константин Воевідка — пластун далекого віддалення.

пл. розв. Костик Воевідка в часі змагу 1989 р.

При кінці біжучого лещетарського сезону, не зважаючи на гостру конкуренцію, шіснадцятилітній пл. розв. Костик Воевідка здобув мужеський чемпіонат найвищої середньошкільної лещетарської ліги стейту Невада на 1989-ий рік в альпейській комбінації, на підставі другого місяця в крутобігу та четвертого місця у велитенському крутобігу. Змагання за стейтовий чемпіонат відбулися 25-го та 26-го лютого на Слайд Мавнтен в Неваді. Завдяки Костика перемозі, його школа, Ріно Гай Скул, здобула десятий підряд дружинний чемпіонат стейту Невади, за що дістала спеціальне признание невадського стейтового сенату. Також слід підкреслити, що в цих стейтових чемпіонських змаганнях переміг він значно старших від себе лещетарів.

Крім членства в шкільній дружині, Костик належить до Елпайн Медовс — Лейк Таго лещетарського клубу, який є один з найстарших в Америці та має довголітню олімпійську традицію (Джмі Гюга — Інсбрук 1964 бронз; Сандра і Ерик

пл. розв. Костик Воевідка з пластунами в часі святкувань 1000-річчя Християнства у Римі

Поулсен — Саппоро 1972; Грег Джоунс — Інсбрук 1976 бронз; Баб Ормсбі і Крістін Кроун — Калгарі 1988). Цей клуб є членом „Далекозахідньої Лещетарської Асоціації”, в якій змагаються різні клуби Каліфорнії та Невади. Раз в році усі лещетарські асоціації західних стейтів Америки з'їжджаються на змагання, так звані „Молодечі Олімпіади”. В цих олімпіадах беруть участь найкраще кваліфіковані змагуни західних стейтів Америки.

Костик змагався в „Молодечих Олімпіадах” в 1986-ім році з добрими вислідами, та в 1988-ім році, коли досягнув 15-е місце в комбінації. З 1989-им роком, Костик перейшов до старшої віком категорії змагунів (16-19 років), та кваліфікував і змагався у „Чемпіонатах для Західних Стейтів Америки”, що відбулися у березні цього року в Ред Ладж, Монтані. Це були дуже важкі змагання, в яких брали участь також інтернаціональні змагуни категорії ФІС (Federation Internationale de Ski).

Як ще Костик був малим хлопцем, його батьки переселилися з Чікаго до Ріно, Невада. Ріно положене на підгір'ю Сієр, — які зачисляються до найкращих лещетарських теренів Америки. Тож не диво, що Костик змалку став завзятим лещетарем —

змагуном. Але в Ріно застали вони всего одну українську родину, а про пластування не можна було навіть мріяти. Костик був одинока українська дитина в Ріно. Найближчий пластовий осередок є в Сан Франціско, у віддалі 250 миль. Тому Костика пластування мусіло обмежитися до вакаційного сезону.

Батьки рішили посилати його до літніх таборів на „Писаному Камені” біля Клівленду. В такий спосіб Костик запізнався та заприязнився з клівлендськими новачками, став членом новацького

гнізда в Клівленді, а згодом членом далекого віддалення 17-го куреня ім. Байди Вишневецького. Беручи участь також в літніх спортових таборах, в бурлацьких лещетарських, в міжнародних з'їздах (так як 1987 — ЮМПЗ в Канаді чи в святкуваннях 1000-річчя Християнства в Римі), Костик став справжнім членом пластового братства.

Ось таким чином, завдяки осягам Костика Воевідки, 17-ий курінь УПЮ-ів в Клівленді може чванитися лещетарським чемпіонатом Невади!

(ХГР)

СПОРТОВІ НОВИНИ З АРГЕНТИНИ

З нагоди Свята Весни цього року в Аргентині Український Пласт організував перші футбольні змагання для юнацького віку, які відбулися на відпочинковій оселі „Веселка” в Буенос Айресі.

Участь брали у змаганні Курінь ім. Святослава Завойовника, що був розділений на дві дружини — дружина СУМ-у і Товариство „Просвіта” при Філії „Сан Мартін”.

Пластова дружина А. Стоять зліва на право: друг Густав Стасів, пл. розв. Іван П. Знак, пл. розв. Нестор Коваль, пл. розв. Павло Рудків, пл. прих Юрій Кундуш, ст. пл. Юрій Назарик (інструктор). Сидять зліва на право: пл. уч. Павло Ранфос, пл. уч. Нестор Павлишин.

Цей змаг відбувся у двох неділях під час вересня за таким поділом:

— перша неділя:

СУМ 3 — Просвіта „Сан Мартін” 0

Пласт А 6 — СУМ 0

Просвіта „Сан Мартін” 5 — Пласт Б 0

— друга неділя:

Пласт А 4 — Пласт Б 1

Просвіта „Сан Мартін” 0 — Пласт А 7

Перше місце здобув Пласт А, друге — Просвіта „Сан Мартін” та СУМ, а третє — Пласт Б. Дружина ця (Пласт Б) була найчемніша під час змагу.

Хочемо додати, що грач, який найбільше здобув голів у змагу — це пл. розв. Нестор Коваль, який цього місяця від'їжджає до Австралії, щоб грати в українській футбольній дружині.

Організаційний комітет бажає повторити на Святі Весни наступного року ці спортивні змагання.
СКОБ!

ст. пл. Андрій Василик

ст. пл. Юрій Назарик

Пластова дружина А святкує разом з дружиною Б. перемогу — здобуття 1-го місця.

Першого голя в змаганнях проти сумівці здобув пл. розв Нестор Коваль

ПРЕЦІ

МИХАЙЛО ТУРЧИН
Є. РОСТАН ЮЗЕНІВ

БР. КУЛЬКА

"КАЖУТЬ ЛЮДИ..."

НАПИСАВ БРАТЧИК ФІЛЬКО СТАРУХ

КАЖУТЬ ЛЮДИ, Я ПРИСТІЙНИЙ.
ДЕ Ж ТУТ ПРАВДУ ДІТИ,
ЯКБИ ХТОСЬ СКАЗАВ "НЕПРАВДА",
НЕ МІГ БИМ СТЕРПІТИ.

КАЖУТЬ ЛЮДИ, ЩО Я МУДРИЙ
І ЩО ДОБРЕ ВЧУСЯ,
САМІ МУДРІ КНИЖКИ МАЮ,
ЦЬОГО НЕ ЗРІЧУСЯ.

КАЖУТЬ ЛЮДИ Я ТАКОВНИЙ,
ЕТІКЕТУ ЗНАЮ,
ІМ НОЖЕТ Я І ВИДЕЛЬЦЕМ,
СЕРВЕТКИ ВЖИВАЮ.

КАЖУТЬ ЛЮДИ, ЩО Я ГЕНІЙ,
НЕМА ВЖЕ МУДРІШИХ,
БІЛЬШ ТАКОВНИХ, ЕЛЕГАНТНИХ
І БІЛЬШ ПРИСТІЙНІШИХ.

...

- СКАЖИ, СИНУ, ХТО ТІ ЛЮДИ,
І ЧИ ІХ БАГАТО?
- ТА ВЛАСТИВО... ТО... Є... ТІЛЬКИ...
МОЇ МАМА Й ТАТО.

ЮЗ

19.29.76

З ЗБІРКИ ПЛАСТОВАГО ГІТОРУ "ОКРУГЛІ КВАДРАТИ",
ВИДАННЯ ПЛЕМ'Я "СІРОТАНЦІ"

Хто з Вас подорожує

- літаком • кораблем • поїздом • автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюроі

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto M6H 1N2, Ont.
Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є
Ірина і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto, Ontario
Tel.: EM 8-4235

Читайте і Передплачуйте

Пластові Журнали

„Готуйсь” і „Юнак”

ПЛАСТУНИ і ПЛАСТУНКИ

Складайте Ваші ошадності
у найбільшій і найстарішій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілька

Централа 295 College St. Toronto, Ont. M5T 1S2
Tel.: 922-1402 & 922-2797

Відділ 3635 Cawthra Road
(біля Української Католицької Церкви)
Tel.: 272-0468

Відділ 2397 Bloor Street West, Toronto, Ontario
Tel.: 762-6961

Відділ 225 The East Mall, Unite 16,
Etobicoke, Ontario
Tel.: 233-1254

Відділ 247 Adelaide St. S.
London, Ontario
Tel.: 649-1671

Корисні умови для вкладів і позичок. Наше завдання
помагати членам в економічних справах порадами і
фінансово.

Наша справа — служити членам!

FOR COURTEOUS FRIENDLY SERVICE

COMMUNITY TRUST

2271 BLOOR STREET WEST
TORONTO, ONTARIO, M6S 1P1

Ціна \$2.00

ОЛЕНЬ СОКІЛ БДЖОЛА БАРВІНОК

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА**

"САМОПОМІЧ"

**І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ
"САМОПОМІЧ"**

— ВІДДІЛ у ПАССЕЙКУ —

*запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.*

Години урядування:

Понеділок	6:00 — 9:00 вечір
Вівторок	6:00 — 9:00 вечір
Середа	9:00 — 1:00 пол.
Четвер	6:00 — 9:00 вечір
П'ятниця	6:00 — 9:00 вечір
Субота	9:00 — 1:00 пол.

Щадіть, позичайте та полагоджуйте всі свої
фінансові потреби в своїй рідній Українській
Фінансовій Установі.

Кредитова Кооперативна платить вищі відсотки
від звичайних ощадностей якого-небудь банку
чи шадниці.

А також даємо на дуже догідних умовах
всякого роду позички.

ЗАЙДІТЬ ДО НАС ЧИ ПОТЕЛЕФОНУЙТЕ:

229 Hope Ave. Passaic, N. J. 07055. Tel. 201-473-5965

"... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням якогось напрямку", —
наше Олександр Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
нів та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьків, які цікавляться вихован-
ням і громадськими справами.

- * Купівля і продаж нерухомостей
- * Оцінка (валюація) нерухомостей
- * Аранжування, купівля і продаж моргеджів
- * Загальна асекурація

CHOLKAN CORPORATION

REALTOR — INSURANCE AGENT

527 Bloor St. W., Toronto, Ont. M5S 1Y5 — Tel.: 532-4404

2336 Bloor St. W., Toronto, Ont. M6S 1P3 — Tel.: 763-5555

5302 Dundas St. W., Islington, M9B 1B2 — Tel.: 236-2666

INSURANCE

5302 Dundas St., W., Islington, M9B 1B2 — Tel.: 239-7733

Пластун є ощадний...
(4-та точка пластового Закону)
... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303